

# VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

25 FEBRUARI 1985

## ONTWERP VAN DECREET

betreffende de milieuvergunning

## AMENDEMENTEN

voorgesteld door de heer L. Vanvelthoven C.S.

### Artikel 2

Dit artikel vervangen door wat volgt :

### „Artikel 2

*Dit decreet verstaat onder :*

— *de Minister : het lid van de Vlaamse Executieve tot wiens bevoegdheid het leefmilieu behoort ;*

— *hinderlijke inrichtingen : fabrieken, opslagplaatsen, toestellen, machines, installaties en handelingen die op een door de Vlaamse Executieve vast te stellen lijst voorkomen ;*

— *exploiteren : installeren, in werking stellen of houden van een inrichting ;*

— *exploitant : natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inrichting exploiteert ;*

— *belanghebbende : elke natuurlijke of rechtspersoon die ten gevolge van de exploitatie hinder ondervindt of kan ondervinden, alsmede elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het milieu dat door deze hinder kan worden getroffen. ”*

Zie :

**291** (1984-1985)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen

## VERANTWOORDING

1. Een integratie van de lozings- en exploitatievergunning is onverantwoord. Een geïntegreerde milieuvergunning kan niet beperkt worden tot deze milieu-aspecten, maar moet minstens rekening houden met de aspecten hinder, luchtverontreiniging, geluidshinder, afvalstoffen en waterkwaliteit. Dit veronderstelt een integratie van een ganse reeks afzonderlijke vergunningsstelsels. Dit is echter geen eenvoudige opgave. Derhalve stellen wij voor thans alleen de exploitatievergunning te moderniseren.

2. Milieueffectrapportering en veiligheidsrapportering dienen nauwkeurig te worden uitgewerkt. Daarbij moeten de basisbeginselen worden vastgelegd door de Vlaamse Raad. Het is niet verantwoord deze begrippen in één regel, overigens in dubieuze bewoordingen, te omschrijven. Wij verwijzen hierbij naar de sinds geruime tijd neergelegde voorstellen terzake (zie Gedr. St. Vlaamse Raad (1981-1982), Stuk 139 – Nr. 1 van 10 september 1982 en Gedr. St. Vlaamse Raad (1981-1982), Stuk 254 – Nr. 1 van 19 april 1984).

3. De omschrijving van de „belanghebbende” is te restrictief. De door ons geboden omschrijving stelt overeen met wat ter zake voorzien is in het Wetsvoorstel inzake de collectieve bescherming van milieubelangen (Gedr. St. Kamer (1984-1985), Stuk 1069 – Nr. 1). Dit wetsontwerp wordt door vertegenwoordigers van vrijwel alle partijen ondertekend, ook door een vertegenwoordiger van de partij waartoe de Gemeenschapsminister voor Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs behoort, zodat deze beperkende omschrijving ons enigszins heeft verrast.

4. Een onderscheid tussen „tijdelijke” en andere inrichtingen moet niet gemaakt worden. Het is enerzijds niet mogelijk een duidelijke scheiding te maken tussen wat tijdelijk is en wat van meer blijvende aard is. Een tijdelijke inrichting kan immers veel langer in bedrijf blijven dan aanvankelijk was vooropgesteld en een blijvende inrichting is meestal ook maar tijdelijk. Bovendien kunnen tijdelijke inrichtingen zeer ernstige milieueffecten (van blijvende aard soms) veroorzaken. Door in geen openbaar onderzoek te voorzien, zou men de deur openlaten voor bijna niet gecontroleerde, gevaarlijke activiteiten. Dit zou dan ook niet stroken met de geest van dit ontwerp van decreet.

## Artikel 3

Dit artikel vervangen door wat volgt :

## „Artikel 3

**§ 1. De hinderlijke inrichtingen worden ingedeeld in drie klassen afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten. De Vlaamse Executieve, na advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu, stelt de lijst en de indeling in klassen vast.**

**§2. De Vlaamse Executieve kan steeds, ter bescherming van het leefmilieu, de lijst en de indeling in klassen, aanvullen en wijzigen.**

**Behoudens in geval van hoogdringendheid, wordt het advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu ingewonnen.**

**§3. Ten minste om de vijf jaar oordeelt de Vlaamse Executieve of de lijst en de indeling in klassen nog beantwoorden aan de eisen van de milieubescherming en de evolutie van de techniek. Desgevallend gaat de Vlaamse Executieve, na advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu, over tot de aanpassing of de wijziging van de lijst en de indeling in klassen.”**

## VERANTWOORDING

1. Een indeling in 4 klassen is een onnodige complicering van de reglementering. Duidelijkheid en vereenvoudiging moet aan de basis liggen van iedere reglementering.

Derhalve stellen wij voor om de bestaande 2 klassen, in aangepaste vorm te behouden en de regeling te vereenvoudigen voor die inrichtingen die thans reeds weinig problemen opleveren, door de vergunningsplicht.

2. Paragraaf 1 bepaalt dat het vaststellen van de lijst van hinderlijke inrichtingen (het bepalen van de werkingssfeer of het toepassingsgebied van het voorstel van decreet) een taak is van de Vlaamse Execu-

tieve. Vermits het vaststellen van de lijst en de indeling van de erop voorkomende inrichtingen in klassen, een impliciete — zij het in algemene termen — beoordeling inhoudt van de mogelijke milieueffecten van de hinderlijke inrichtingen, is het aangewezen de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu daarbij te betrekken, aangezien alle betrokken maatschappelijke groepen daarin vertegenwoordigd zijn.

Paragraaf 2 voorziet in de mogelijkheid om de lijst alsmede de indeling in klassen, aan te vullen of te wijzigen, dit om starheid te vermijden en om het hoofd te kunnen bieden aan nieuwe ontwikkelingen. Ook hier geldt de verplichting om de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu daarbij te betrekken, behoudens in geval van hoogdringendheid.

Terwijl paragraaf 2 beoogt, in het belang van het leefmilieu, de Vlaamse Executieve de bevoegdheid toe te kennen om niet vergunnings- of meldingsplichtige inrichtingen alsnog onder de werkingssfeer te brengen of om de ingedeelde inrichtingen, in het licht van nieuwe (wetenschappelijke) gegevens, in te delen in een klasse die beter beantwoordt aan deze nieuwe gegevens, beoogt paragraaf 3 een regelmatige evaluatie en modernisering van de lijst en de indeling in klassen. In paragraaf 2 gaat het om „incidentele” wijzigingen of aanpassingen, in paragraaf 3 gaat het om een „algehele” evaluatie, en zonodig, aanpassing.

Paragraaf 3 moet de Vlaamse Executieve in staat stellen haar beleid met betrekking tot de hinderlijke inrichtingen op gezette tijdstippen te evalueren en aan te passen aan de evolutie van de techniek en aan de wijzigende inzichten in de milieugevolgen van bepaalde activiteiten. Steeds zal daarbij de doelmatigheid moeten primeren. Met andere woorden de Vlaamse Executieve zal moeten nagaan op welk niveau de milieueffecten van bepaalde inrichtingen het best kunnen worden gevolgd en aangepakt, en op welke wijze dit het best gebeurt : standaardvoorschriften (en meldingsplicht) of ad hoc-benadering (en vergunningsplicht). Het principe van de decentralisatie houdt in dat, wanneer men vaststelt dat bepaalde inrichtingen evengoed door het gemeentelijk als door het provinciaal niveau kunnen omkaderd worden, men de voorkeur geeft aan indeling in klasse 2.

Vermits bij dergelijke evaluatie alle gezichtspunten (lokale en plaatselijke besturen, bedrijven, milieubeweging en centrale overheid) van belang zijn, dient het advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu te worden ingewonnen.

#### Artikel 4

**A. In § 1 de woorden „die behoort tot de eerste, de tweede of de derde klasse” vervangen door de woorden „die behoort tot de eerste of de tweede klasse”.**

**B. In § 2 het woord „vierde” vervangen door het woord „derde”.**

**C. Een § 3 toevoegen luidend als volgt :**

**„§ 3. De exploitant van een inrichting van klasse 3 moet, alvorens de inrichting in gebruik te nemen, daarvan aangifte doen bij het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente waar de inrichting gelegen is of zal gelegen zijn.**

**De exploitant van een inrichting van klasse 3 mag deze niet uitbreiden of wijzigen, zonder daarvan vooraf aangifte te doen.**

**De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop de melding dient te geschieden. ”**

#### VERANTWOORDING

Zoals gezegd volstaan drie klassen.

#### Artikel 5

**Dit artikel vervangen door wat volgt :**

#### „Artikel 5

**§ 1. Klasse 1 omvat de inrichtingen die een belangrijke negatieve invloed op het leefmilieu kunnen hebben. Over de vergunningen voor inrichtingen van klasse 1 wordt in eerste aanleg uit-**

*spraak gedaan door de bestendige deputatie van de provincieraad.*

**§ 2. Klasse 2 omvat de inrichtingen waarvan aangenomen wordt dat de negatieve milieueffecten minder belangrijk zijn. Over de vergunningen voor inrichtingen van klasse 2 wordt in eerste aanleg uitspraak gedaan door het College van Burgemeester en Schepenen.**

**§ 3. Klasse 3 omvat de inrichtingen waarvan de milieueffecten geacht worden gering te zijn. Deze inrichtingen zijn onderworpen aan algemene sectoriële of bijzondere milieuhygiënische voorschriften die vastgesteld worden door de Vlaamse Executieve."**

#### VERANTWOORDING

1. Het integreren van de bouw- in de milieuvergunning is onverantwoord gelet op het verschillende karakter en de verschillende finaliteit van de bouwvergunning en de exploitatievergunning. Terwijl de bouwvergunning een blijvend recht schept, is een exploitatievergunning in essentie van tijdelijke aard en steeds herroepbaar. In Nederland waar de problematiek van de integrale milieuvergunning grondig werd bestudeerd, werd de integratie van de bouw in de integrale milieuvergunning derhalve nooit overwogen (zie Integrale milieuvergunning, nader uitgewerkt in wettelijke regeling (ROM-bulletin, nummer 9, september 1984). Een integratie van de echte milieuvergunningen, maar dan alle milieuvergunningen (grondwater, oppervlaktewater, stoomtuigen, graverijen en groeven, giftig afval, ander afval . . .) is het overwegen waard, maar vergt een grondige studie en overleg tussen alle betrokken organen.

2. Coördinatie van beide vergunningen (die als afzonderlijke vergunningen blijven bestaan) is echter wel gewenst, daarom stellen wij voor een artikel 45bis in die zin in te schrijven in dit decreet en in de wet op de stedenbouw eveneens een nieuw artikel te voorzien.

3. De door ons op deze plaats voorgestelde tekst kan als volgt worden verantwoord :

In klasse 1 worden de meest milieubelastende inrichtingen ingedeeld. Dat houdt ook in dat bij goedkeuring van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering (Vlaamse raad stuk 139 (1981-1982) — Nrs. 1 tot 4) en het voorstel van decreet houdende regeling van de veiligheidsrapportering (Vlaamse Raad stuk 254 (1983-1984) — Nr. 1) de m.e.r.- of v.r.-plichtige hinderlijke inrichtingen worden ingedeeld in klasse 1 (m.e.r. staat voor milieueffectrapportering en v.r. voor veiligheidsrapportering). Daarnaast kunnen andere inrichtingen, die niet onder de verplichting vallen een milieueffectrapport (MER) of veiligheidsrapport (VR) op te maken, ingedeeld worden in deze klasse. Wanneer bovengenoemde voorstellen van decreten worden aangenomen houdt dit met betrekking tot de m.e.r.-plichtige of v.r.-plichtige activiteiten in, dat bepaalde wijzigingen worden aangebracht aan de thans voorgestelde procedure, hetzij om een dubbel openbaar onderzoek te vermijden (zie artikel 31 van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering), hetzij om te bekomen dat er werkelijk rekening wordt gehouden met het milieueffectrapport (MER) of het veiligheidsrapport (VR) bij de vergunningsverlening (zie artikelen 27, 28, 29, 30 van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering en artikelen 25, 26, 27, 28, 30 van het voorstel van decreet houdende regeling van de veiligheidsrapportering).

Klasse 2 omvat de minder complexe inrichtingen waarvan het milieubelastend karakter minder uitgesproken is. De vergunningverlening kan toevertrouwd worden aan het gemeentebestuur, mits een openbaar onderzoek wordt georganiseerd en het advies wordt ingewonnen van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL). Gezien het minder complexe karakter van deze inrichtingen en de gedecentraliseerde vergunningverlening zal de totale proceduretermijn korter kunnen zijn : een maximumduur van vier maanden in plaats van zes maanden voor klasse 1-vergunningen wordt vooropgezet.

Klasse 3 omvat de inrichtingen waarvan de gering geachte milieueffecten doeltreffend kunnen opgevangen worden door standaardvoorschriften. Dergelijke standaardvoorschriften kunnen het karakter aannemen van algemene milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor alle inrichtingen van klasse 3), van sectoriële milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor de inrichtingen van klasse 3 die behoren tot één sector van de economische bedrijvigheid, bijvoorbeeld de bouwsector) of van bijzondere milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor één bepaald type inrichting of procédé).

De meldingsplicht wordt voorzien om de overheid toe te staan toezicht te houden op de naleving van de standaardvoorschriften en, door registratie van de meldingen, een algemeen overzicht te verkrijgen

van hetzij alle inrichtingen van klasse 3, hetzij van bepaalde inrichtingen van klasse 3, hetzij, in combinatie met de toegestane vergunningen van klasse 1 en 2, een algemeen overzicht van de milieubelastende inrichtingen in een bepaald gebied.

#### Artikel 6

Dit artikel vervangen door wat volgt :

#### „Artikel 6

**\$1. De bestendige deputatie van de provincie waar de percelen gelegen zijn, waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, is bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor een klasse 1 -inrichting.**

**\$2. Indien de percelen waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, gelegen zijn op het grondgebied van verschillende provincies, is de Vlaamse Executieve bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag van een klasse 1-inrichting.**

**\$3. Het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente waar de percelen gelegen zijn waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, is bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor de exploitatie van een klasse 2-inrichting.**

**\$4. Indien de percelen waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, gelegen zijn op het grondgebied van verschillende gemeenten, is de bestendige deputatie bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor de exploitatie van een klasse 2-inrichting. ”**

#### VERANTWOORDING

De Raad van State wijst er in zijn advies terecht op dat de gestelde tekst moeilijkheden zal geven voor inrichtingen die zich op het grondgebied van meer dan één provincie uitstrekken. Daarom stellen wij voor om in dergelijk geval de Vlaamse Executieve bij uitzondering, bevoegd te maken.

Een vergelijkende oplossing wordt voorgesteld met betrekking tot de inrichtingen van tweede klasse.

#### Artikel 7

Dit artikel vervangen door wat volgt :

#### „Artikel 7

**Naast algemene, sectoriële en bijzondere milieuhygiënische exploitatievoorschriften, te bepalen door de Vlaamse Executieve, kan de vergunningverlenende overheid bijzondere exploitatievoorwaarden verbinden aan de uitreiking van een exploitatievergunning. ”**

#### VERANTWOORDING

1. De milieuaffectrapportering en de veiligheidsrapportering dienen bij afzonderlijk decreet te worden geregeld.

2. Dit amendement is van belang om meer eenvormigheid te bereiken in de behandeling van gelijkaardige inrichtingen, en om meer rechtszekerheid te scheppen.

Zowel de lozingsvergunning, de vergunning voor de verwerking van afval, als de vergunning in het kader van de wet op de ioniserende stralingen steunen om die reden op algemene en/of sectoriële voorwaarden, die als minimumvoorwaarden gelden voor de individueel opgelegde vereisten.

Van nationale zijde zal de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister tot het uitvaardigen van algemene exploitatievoorwaarden mogelijk in vraag worden gesteld. Het argument is, dat bij toepassing van artikel 6, § 1, II, 1<sup>o</sup> van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming

der instellingen dergelijke normen niets anders zijn dan „algemene of sectoriële normen ter bescherming van het leefmilieu”, waarvoor de nationale overheid bevoegd is. Dit kan om de volgende redenen worden weerlegd.

— Artikel 6, § 1, II, 3<sup>o</sup> vermeldt de politie op de gevaarlijke inrichtingen naast artikel 6, § 1, II, 1<sup>o</sup>, als een materie die integraal (met uitzondering van de interne arbeidsbescherming) wordt geregionaliseerd. Het derde punt vormt dus een afwijking op het eerste.

— Artikel 6, § 1, II, 2<sup>o</sup>, namelijk ophaling en verwijdering van afvalstoffen, wijkt in dezelfde zin af van artikel 6, § 1, II, 1<sup>o</sup>. Ook de afvalpolitiek is integraal geregionaliseerd. Algemene vergunningsvoorwaarden voor stortplaatsen, verbrandingsinstallaties . . . worden bij besluit van de Vlaamse Executieve uitgevaardigd, onverlet de bepaling van artikel 6, § 1, II, 1<sup>o</sup>.

— Een overheid die bevoegd is individuele exploitatievoorwaarden op te stellen, kan ongetwijfeld, uit het oogpunt van efficiëntie, administratieve eenvoud, rechtszekerheid, en betere controleerbaarheid, eenvormigheid in deze voorwaarden nastreven en minimumvoorwaarden uitvaardigen.

In de praktijk wordt reeds lang gewerkt met typevoorwaarden voor klasse 1-inrichtingen en met standaardvoorschriften voor klasse 2-inrichtingen.

— De ambtenaren binnen de Administratie voor de Arbeidsveiligheid, die instonden voor het toezicht op de externe hinder van de inrichtingen, werden allen in de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) ondergebracht.

— Het is mogelijk om in de toekomst te werken, zowel met de koninklijke besluiten ter uitvoering van de wetten op luchtverontreiniging en geluidshinder, als met besluiten van de Vlaamse Executieve houdende algemene vergunningsvoorwaarden voor bepaalde categorieën hinderlijke inrichtingen. Zo zal het nationale SO<sub>2</sub>-beleid zich vertalen in koninklijke besluiten ter vervanging van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 betreffende het voorkomen van luchtverontreiniging door zwaveloxyden en stofdeeltjes, afkomstig van de industriële verbrandingsinstallaties ; deze zullen moeten worden gecombineerd met de voorschriften, bij besluit van de Executieve uitgevaardigd, voor thermische centrales, raffinaderijen . . . en welke een veel concreter en meer technisch karakter zullen vertonen.

## Artikel 8

Dit artikel als volgt aanvullen :

***„Iedere fysieke persoon of rechtspersoon die schade ondervindt ten gevolge van de exploitatie van een overeenkomstig artikel 6, § 1 als hinderlijk ingedeelde inrichting, heeft recht op vergoeding van de schade lastens de exploitant wanneer die redelijkerwijs niet te zijnen laste moet blijven.***

***Heeft de exploitant evenwel niet de door de vergunning voorgeschreven voorzorgen genomen of beschikt hij niet over de vereiste vergunning, dan heeft het slachtoffer recht op een volledige vergoeding van de geleden schade.***

***Wanneer de rechter oordeelt dat schade in de toekomst onvermijdelijk is bij gelijkblijvende exploitatievoorwaarden, dan vraagt hij het advies van de bevoegde overheid over de wenselijkheid om de exploitatievoorwaarden aan te passen met het oog op het vermijden van die schade.***

***Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden ongewijzigd dienen te blijven, dan veroordeelt de rechter de exploitant tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk zal lijden, in de mate dat deze redelijkerwijs niet door eiser moet gedragen worden.***

***Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden dienen gewijzigd te worden, dan beveelt de rechter de exploitant de gewijzigde voorwaarden na te leven binnen een door hem te bepalen termijn en gebeurlijk tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk nog zal lijden, voor zover deze redelijkerwijs niet door de eiser moet gedragen worden.”***

## VERANTWOORDING

Deze aanvulling beoogt meer klaarheid te brengen in de relatie tussen de administratieve vergunning voor het exploiteren van een hinderlijke inrichting en rechten van derden die gebeurlijk schade lijden als gevolg van de exploitatie van een hinderlijke inrichting.

Artikel 24 van Titel 1 van het huidige Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) bepaalt dat de exploitatievergunning de rechten van derden onverkort laat. Op civielrechtelijk vlak houdt dit ten aanzien van derden het volgende in.

1. De overtreding van de bepalingen van de administratieve vergunning maakt, in de ogen van de quasi unanieme rechtspraak, een burgerrechtelijke fout uit in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Wanneer derden ingevolge deze onrechtmatige daad schade lijden, kunnen zij een volledige vergoeding van de door hun, als gevolg van de fout van de exploitant, geleden schade eisen. Dezelfde mogelijkheid bestaat, a fortiori, wanneer de exploitant een hinderlijke inrichting uitbaat zonder vergunning.

2. De naleving van de bepalingen van de administratieve vergunning, heeft niet voor gevolg dat derden die schade lijden ten gevolge van de exploitatie van de hinderlijke inrichting, beroofd worden van de mogelijkheid om een civielrechtelijke vordering in te stellen.

Naast, en boven, de specifieke voorschriften opgenomen in de exploitatievergunning „blijft voor de exploitant de algemene plicht tot zorgvuldigheid bestaan”. In de meeste ons omringende landen geldt een gelijkaardige regeling (zie Bocken H., Preventie, toerekening en herstel van schade door milieuverontreiniging, Preadvies uitgebracht voor de Nederlandse Vereniging voor Rechtsvergelijking, n<sup>o</sup> 33, p. 80-81, Kluwer Deventer, 1983).

De naleving van de vergunning heeft echter wel invloed op de aard van de privaatrechtelijke sanctie die de rechter kan opleggen. Naast een veroordeling tot geldelijke schadevergoeding mag de rechter maatregelen bevelen om schade voor de toekomst te vermijden, doch enkel voor zover zij niet in strijd zijn met de voorzorgen welke het bestuur in het algemeen belang voorschreef en voor zover zij het bestaan van de inrichting niet, ook niet tijdelijk, in het gedrang brengen.

De rechterlijke macht zou niet het recht hebben, volgens een overwegende rechtspraak, om de voorwaarden van de vergunning te wijzigen, aanvullende voorwaarden op te leggen, een vergunning in te trekken of te schorsen (zie Nutys R., Regime van de vergunningsplichtige inrichtingen, Extern (1981), n<sup>o</sup> 6, p. 484) ook niet wanneer dat geboden is om schade in de toekomst te vermijden. De „scheiding van de machten” wordt ter verdediging ingeroepen.

Deze oplossing kan soms een ernstige handicap betekenen. Toch is het, vanuit democratisch oogpunt, niet goed om de burgerlijke rechter onbepaalde mogelijkheden te geven om de vergunningsvoorwaarden te wijzigen, telkens toekomstige schade waarschijnlijk is. Het gaat hem bij het vaststellen van de exploitatievoorwaarden van de hinderlijke inrichting immers om het vastleggen van milieuhygiënische voorwaarden en dit veronderstelt een belangenafweging. Politieke organen zijn daartoe, onder controle van de bevolking, het best geplaatst. Er moeten echter wel ruime waarborgen geboden worden dat derden hiervan niet het slachtoffer zijn. Dat houdt ons inziens in dat derden het recht moeten krijgen om bij het vergunningverlenend bestuur aan te dringen op wijziging van de vergunningsvoorwaarden wanneer zij schade lijden, en dat deze overheid gehouden is binnen wettelijke termijn uitspraak te doen. Dat houdt echter ook in dat individuele burgers die het slachtoffer worden van schade veroorzaakt door de maatschappelijk toelaatbare geachte verontreiniging, het recht moeten hebben op een billijke vergoeding van die schade. Wanneer de rechter geconfronteerd wordt met de eis tot schadevergoeding zal hij derhalve moeten nagaan of men de verontreiniging die aan de basis ligt van de schade, maatschappelijk aanvaardbaar acht of niet. Zo ja, dan kan hij enkel een schadevergoeding betekenen voor schade die redelijkerwijs niet ten laste moet blijven van het slachtoffer, zowel voor het verleden als voor de toekomst. Zo neen, dan kan hij de exploitant bevelen in de toekomst de nieuwe voorwaarden na te leven en hem veroordelen tot het vergoeden van de schade die door het slachtoffer reeds werd geleden. De rechter moet dus nagaan in welke mate de opgetreden verontreiniging maatschappelijk aanvaardbaar wordt geacht. Wij stellen voor dat hij daaromtrent het bindend advies vraagt van de vergunningverlenende overheid.

## Afdeling 1 — Inrichtingen van eerste klasse (nieuw)

**Artikelen 9 tot 13 vormen een nieuwe „Afdeling I — Inrichtingen van eerste klasse?”**

## Artikel 9

**Dit artikel vervangen door wat volgt :**

### „Artikel 9

§ 1. De vergunningsaanvraag wordt bij aangetekend schrijven gericht aan de Bestendige Deputatie, of in het geval bedoeld in artikel 6, § 2 aan de Minister.

De bevoegde overheid onderzoekt binnen veertien dagen volgend op de datum van ontvangst, de vergunningsaanvraag inzake volledigheid en ontvankelijkheid, overeenkomstig de bij besluit van de Vlaamse Executieve gestelde vereisten.

Bij gemotiveerd besluit binnen deze termijn genomen, kan de termijn van onderzoek van de ontvankelijkheid worden verlengd.

Wordt de aanvraag onvolledig bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de inlichtingen en gegevens welke ontbreken of nadere toelichting vereisen.

Wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de reden van de onontvankelijkheid en gebeurlijk met vermelding van de overheid die bevoegd geacht wordt kennis te nemen van de vergunningsaanvraag.

Wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager hiervan bij aangetekend schrijven in kennis gesteld. De datum van kennisgeving geldt als aanvangsdatum van de vergunningsprocedure.

De Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve in het geval bedoeld in artikel 6, §2 vraagt, binnen de acht dagen na de ontvankelijkverklaring van de vergunningsaanvraag, het advies van de provinciale raad voor de milieuhygiëne, van de betrokken gemeenteraden en van de door haar aan te duiden provinciale of regionale besturen en instellingen gelegen binnen het Vlaamse Gewest, een ander Gewest of in het buitenland, als zij van oordeel is dat de inrichting waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, belangrijke gevolgen kan hebben voor het milieu buiten het grondgebied van de betrokken provincie.

Onder bovengenoemde betrokken gemeenteraden wordt verstaan de gemeenteraad of de gemeenteraden van de gemeente of gemeenten waar de betrokken inrichting gelegen is of zal worden opgericht, alsmede de gemeenteraden die door de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve worden aangewezen, daar vermoed wordt dat de hinderlijke inrichting belangrijke milieueffecten zal teweegbrengen op hun grondgebied.

§3. De geraadpleegde overheidsbesturen en overheidsorganen beschikken over een termijn van negentig dagen om advies uit te brengen.

Deze termijn kan door de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve worden verlengd, hetzij op eigen initiatief hetzij op verzoek van één of meerdere van de geraadpleegde overheidsbesturen of overheidsorganen, wanneer het complexe karakter van de vergunningsaanvraag deze verlenging verantwoordt.

De Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve naar gelang van het geval, bepaalt de duur van de bijkomende adviestermijn die echter dertig dagen niet mag overschrijden.

§4. De Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve in het geval bedoeld in artikel 6, §2, doet uitspraak binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de ontvankelijkverklaring. Deze termijn wordt verlengd met de duur van de bijkomende raadplegingstermijn bedoeld in §3.

Heeft de bevoegde overheid niet tijdig een beslissing genomen, dan kan de aanvrager de bevoegde overheid aanmanen bij aangetekend schrijven, een beslissing te nemen.



***Heeft de bevoegde overheid alsnog geen beslissing genomen, nadat een nieuwe termijn van twee maanden is verstreken, dan heeft de aanvrager recht op vergoeding van alle schade die hij mocht geleden hebben ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming. ”***

#### VERANTWOORDING

Gelet op het complexe karakter van de inrichtingen van eerste klasse is een beslissingstermijn van 4 maanden in een aantal gevallen duidelijk te kort. Bovendien wordt de procedure te summier geregeld, zeker wat de ontvankelijkverklaring van het aanvraagdossier betreft.

De aanvrager heeft er alle belang bij om snel te weten of zijn aanvraag bij het daardoor bevoegde orgaan werd ingediend en of de verstrekte gegevens voldoen aan de gestelde vereisten.

De Vlaamse Executieve dient nadere regelen op te stellen met betrekking tot de inhoud van een aanvraagdossier.

Als de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve van oordeel is dat zij niet bevoegd is kennis te nemen van de aanvraag, dient ze dit onmiddellijk mee te delen aan de aanvrager. Hetzelfde geldt indien de voorgenomen activiteit niet-vergunningsplichtig is. In beide gevallen wordt besloten tot onontvankelijkheid.

Als de Bestendige Deputatie (of de Vlaamse Executieve) vaststelt dat bepaalde gegevens ontbreken wordt dit eveneens meegedeeld, met het verzoek de informatie aan te vullen.

Normaliter moet een termijn van veertien dagen volstaan om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid en de volledigheid van een aanvraag. Soms zal die termijn echter niet volstaan. Dat is onder meer het geval wanneer er twijfel bestaat over de klasse waartoe de voorgenomen activiteit behoort. Bij zeer complexe inrichtingen kan een vrij minutieus onderzoek van het aangeboden dossier nodig blijken ten einde na te gaan of het volledig is ; soms zullen daar zelfs externe deskundigen bij te pas moeten komen. Daarom wordt voorzien dat de bevoegde overheid bij gemotiveerd besluit de onderzoekstermijn kan verdubbelen. De mogelijkheid blijft open dat de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve de bevoegdheid met betrekking tot de beslissing over de ontvankelijkheid delegeert naar een ambtenaar.

Er kan in die tijdspanne ook aanvullende informatie worden gevraagd aan de aanvrager. Deze regeling is ook in het voordeel van de aanvrager, daar de kans op verwerping van de aanvraag bij gebrek aan voldoende gegevens, tot een minimum wordt beperkt.

Eens het aanvraagdossier volledig is bevonden, start de raadplegingsprocedure.

Een belangrijke rol is daarbij weggelegd voor de provinciale raad voor de milieuhygiëne, een orgaan dat deskundigen op het gebied van de milieuhygiëne verzamelt (artikel 13).

Maar het is niet alleen belangrijk dat het advies van deskundigen wordt ingewonnen, ook de politieke organen en de volksvertegenwoordiging van alle betrokken niveaus moeten worden ingeschakeld.

Zo zullen de gemeenteraden van alle betrokken gemeenten worden geraadpleegd. De raadpleging wordt derhalve niet beperkt tot de gemeente(n) waar de inrichting is gelegen of zal worden gevestigd. Ook de gemeente(n) die mogelijks negatieve milieueffecten van deze inrichtingen kunnen ondergaan, zullen op initiatief van de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve worden geraadpleegd.

Wanneer de negatieve milieueffecten niet beperkt blijven tot het grondgebied van de betrokken provincie, zal het ook nodig zijn het bestuur van de getroffen provincie te raadplegen. Eenzelfde redenering geldt ten aanzien van negatieve milieueffecten die de grenzen van het Gewest of de landsgrens overschrijden.

Het beginsel van raadpleging van de vreemde overheden in verband met industriële vestigingen die milieueffecten veroorzaken op hun grondgebied, wordt sinds enige tijd vooropgesteld door allerlei internationale organisaties (zie onder meer Council of Europe, Report on impact on the environment of major industrial installations, Rapporteur : Mr. Waag, Parliamentary Assembly of Europe, 7 oktober 1980, Doc. 4641 ; Conseil Européen du droit de l'environnement 1981 ; Smets H., Legal principles adopted by OECD-Council, Environmental Policy and Law, 9, 1982).

Dat het Gewest bevoegd is de raadpleging voor te schrijven van vreemde publiekrechtelijke rechtspersonen die niet het volkenrechtelijk statuut van Staat hebben, wordt niet betwist (zie onder meer : De Meyer J., Het beleid der buitenlandse betrekkingen in aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen of van de gewesten behoren, RW 1983-1984, k. 273-278 ; De Sloovere J., Schets van het nieuwe staatkundige bestel en mogelijkheden tot intensere economische samenwerking tussen een autonoom Vlaanderen en Nederland, GERV-Berichten 33, 1981, p. 9-50).

Het verdient uiteraard aanbeveling dat de provinciale (en de gewestelijke) overheid ter zake het wederkerigheidsbeginsel toepast.

Een raadplegingstermijn van negentig dagen zal meestal volstaan. In bepaalde zeer complexe gevallen kan dat echter problemen stellen.

Daarom wordt in de mogelijkheid voorzien om deze termijn te verlengen met maximaal dertig dagen. Deze beslissing moet genomen worden door de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve. Bij voorkeur wordt dergelijke beslissing genomen voordat het advies wordt ingewonnen. Steeds zal deze beslissing genomen moeten worden voor het verstrijken van de normale termijn van negentig dagen.

Een termijn van zes maanden moet normaal volstaan om uitspraak te doen over een vergunningsaanvraag ; in een aantal gevallen zal het voor de bestendige deputatie mogelijk zijn om binnen kortere termijn tot een besluit te komen.

Voor bijzonder gecompliceerde gevallen kan (zie artikel 14) deze termijn bij gemotiveerde beslissing worden verlengd. Teneinde de rechtszekerheid van de aanvrager te waarborgen voorzien we in een regeling om de overheid in gebreke te stellen wanneer de termijnen overschreden worden. Daar het verstrijken van een termijn niet ten koste mag gaan van het leefmilieu wordt een stelsel van stilzwijgende vergunningen bij overschrijden van de termijnen niet aanvaardbaar geacht. Maar niet alleen de rechtszekerheid van de aanvrager wordt hiermee gediend. Deze clause wil ook impuls geven tot het werkelijk voeren van een milieubeleid, daar waar het anders ook kan zijn dat het dossier, moedwillig of niet, niet behandeld werd. Nu moet er in elk geval beslist worden.

#### Artikel 10

Dit artikel vervangen door wat volgt :

#### *„A rtikel 10*

***Onmiddellijk na de ontvangst van de vraag om advies van de Bestendige Deputatie of de Vlaamse Executieve, organiseert het college van burgemeester en schepenen een openbaar onderzoek en wordt het aanvraagdossier gedurende dertig dagen ter inzake neergelegd in het gemeentehuis.***

***Gedurende deze termijn van dertig dagen organiseert het college van burgemeester en schepenen één of meerdere hoorzittingen waarvoor het een beroep kan doen op de vergunningsaanvrager en deskundigen.***

***Voorwerp en plaats van het onderzoek, alsmede van de hoorzitting, worden in ten minste drie dagbladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang, aangekondigd.***

***Het College van Burgemeester en Schepenen maakt proces-verbaal op van het openbaar onderzoek met vermelding van klachten, voorstellen of opmerkingen van de belanghebbenden.***

***De Vlaamse Executieve kan bijkomende modaliteiten en voorwaarden vaststellen waaraan het openbaar onderzoek moet voldoen. ”***

#### VERANTWOORDING

De tekst van het amendement komt beter tegemoet aan de alom gehoorde roep om inspraak en participatie.

#### Artikel 11

**§ 2 weglaten.**

#### VERANTWOORDING

Zie ons amendement bij artikel 5.

## Artikel 12

Dit artikel vervangen door wat volgt :

## „Artikel 12

*\$1. In iedere provincie wordt een provinciale raad voor de milieuhygiëne opgericht. De Vlaamse Executieve bepaalt de samenstelling en de werking van deze raad.*

*§ 2. De provinciale raad voor de milieuhygiëne omvat ten minste :*

*- drie ambtenaren van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, waarvan ten minste één bevoegd voor de ruimtelijke ordening ;*

*— één vertegenwoordiger van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) ;*

*— één vertegenwoordiger van de bevoegde waterzuiveringsmaatschappij ;*

*— één vertegenwoordiger van de Administratie voor Gezondheidszorg ;*

*- één vertegenwoordiger van de provinciale dienst voor het leefmilieu.*

*\$3. De provinciale raad voor de milieuhygiëne brengt advies uit over de vergunningsaanvragen van de klasse I-inrichtingen, onder meer over de verenigbaarheid van de inrichting met het milieu en de op te leggen milieuhygiënische maatregelen en de exploitatievoonvaarden.*

*\$4. Indien de inrichting zich uitstrekt over het grondgebied van meerdere provincies vraagt de Vlaamse Executieve het advies van alle betrokken provinciale raden voor de milieuhygiëne. Wanneer zij dat aangewezen achten, kunnen zij met elkaar overleg plegen.*

*\$5. De gemeentebesturen die daarom verzoeken zullen, voor wat de klasse 1-inrichtingen op hun grondgebied betreft, door de provinciale raad voor de milieuhygiëne op de vergadering uitgenodigd worden. ”*

## VERANTWOORDING

De door ons voorgestelde benaming lijkt beter de lading te dekken. Bovendien voorzien we in een minimale samenstelling van deze Raad. De in § 2 vermelde diensten moeten steeds opgenomen worden in de raden, het gaat als het ware om een minimumbezetting. In sommige gevallen zal het aangewezen zijn om nog andere organen en diensten bij de beoordeling te betrekken (bijvoorbeeld de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg, waterwinmaatschappijen in de buurt waterwingebieden beheren, het mijnwezen). Daarom voorzien we dat de Vlaamse Executieve nadere regels kan stellen. Dat zal ook nodig zijn om de goede werking van de Raad te verzekeren.

## Artikel 13

§ 2 van dit artikel vervangen door wat volgt :

*„§ 2. Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stuk gegevens kunnen worden afgeleid waarvan de geheimhouding gerechtvaardigd is, kan de vergunningverlenende overheid op een daartoe strekkend schriftelijk verzoek van de aanvrager toestaan dat deze ten behoeve van de openbaarmaking een, door de vergunningverlenende overheid goedgekeurde, tweede tekst overlegt waarin die gegevens niet voorkomen of waaruit ze niet kunnen worden afgeleid. De vergunningverlenende overheid mag deze afwijking slechts toestaan met betrekking*

**tot bedrijfsgeheimen en beveiligingsgegevens.**

**Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stukgegevens kunnen worden afgeleid van de staat of de nakoming van internationale overeenkomsten, wordt op aanwijzing van de Vlaamse Executieve ten behoeve van de openbaarmaking een tweede tekst overgelegd waarin de gegevens niet voorkomen of niet kunnen worden afgeleid."**

VERANTWOORDING

Dit amendement erkent dat in bepaalde gevallen de ruime bekendmaking zoals die in dit voorstel van decreet wordt voorgestaan, bezwaren kan opleveren met betrekking tot gegevens waarvan de geheimhouding gewenst of geboden is. Dit moet echter een uitzondering blijven die slechts in goed gemotiveerde gevallen kan toegestaan worden. In dergelijke gevallen kan de vergunningverlenende overheid toestaan dat een tweede tekst wordt overgelegd waarin die gegevens niet voorkomen of niet kunnen worden afgeleid. Er is naar gestreefd de nadelen van de geheimhouding zo veel mogelijk te beperken. Zo moet een goede beoordeling van de aanvraag mogelijk blijven. Op de tweede tekst moet vermeld worden dat het om een aangepaste versie gaat.

De regeling met betrekking tot de geheimhouding van gegevens geldt uitsluitend ten aanzien van de openbaarmaking van de stukken. Advisering door overheidsorganen geschiedt wel aan de hand van de oorspronkelijke stukken.

Deze regeling stemt nagenoeg woordelijk overeen met wat voorzien is in artikel 58 van de Nederlandse wet van 21 augustus 1979 houdende de regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiëne (Wet algemene bepalingen milieuhygiëne). Deze regeling schijnt in Nederland grote voldoening te schenken. Uit een onderzoek blijkt dat slechts zeer uitzonderlijk beroep gedaan wordt op de geheimhoudingsregel (0,2 ten honderd van de gevallen) (Adviescommissie evaluatie wet algemene bepalingen milieuhygiëne, van voornemen tot vergunning ; Eindrapport van de Adviescommissie, Ministerie VROM, Leidschendam, 1983).

Afdeling II — Inrichtingen van tweede klasse (nieuw)

**Artikelen 14 en 15 en het nieuw in te voegen artikel 15bis vormen een nieuwe „Afdeling II – Inrichtingen van tweede klasse”.**

Artikel 14

Dit artikel vervangen door wat volgt :

**„Artikel 14**

**§1. De vergunningsaanvraag wordt bij aangetekend schrijven of door afgifte tegen ontvangstbewijsgericht aan het College van Burgemeester en Schepenen of, in de gevallen bedoeld in artikel 6, § 4 aan de Bestendige Deputatie van de provincieraad.**

**De bevoegde overheid onderzoekt binnen veertien dagen volgend op de datum van ontvangst, de vergunningsaanvraag inzake volledigheid en ontvankelijkheid, overeenkomstig de bij besluit van de Vlaamse Executieve gestelde vereisten.**

**Wordt de aanvraag onvolledig bevonden, dan wordt de aanvrager hiervan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de inlichtingen en gegevens welke ontbreken of nadere toelichting vereisen.**

**Wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de reden van onontvankelijkheid en gebeurlijk met vermelding van de overheid die bevoegd geacht wordt kennis te nemen van de vergunningsaanvraag.**

**Wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden dan wordt de aanvrager hiervan bij aangetekend schrijven in kennis gesteld. De datum van de kennisgeving geldt als aanvangsdatum van de vergunningsprocedure.**

**\$2. Het College van Burgemeester en Schepenen of de Bestendige Deputatie vraagt binnen acht dagen na de ontvankelijkverklaring van de vergunningsaanvraag het advies van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, welke over een termijn van dertig dagen beschikt om advies uit te brengen.**

**\$3. De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop het advies van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu dient ingewonnen, alsmede de vorm waarin het advies dient te worden verstrekt. "**

#### VERANTWOORDING

Dit amendement beoogt de procedure te beschrijven die voor een inrichting van tweede klasse zal moeten gevolgd worden.

#### Artikel 15

Dit artikel vervangen door wat volgt :

#### „Artikel 1.5

**Het College van Burgemeester en Schepenen of de Bestendige Deputatie in het geval bedoeld in artikel 6, \$4, doet uitspraak over de vergunningsaanvraag binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de ontvankelijkverklaring.**

**Heeft de bevoegde overheid niet tijdig een beslissing genomen, dan kan de aanvrager de bevoegde overheid bij aangetekend schrijven aanmanen een beslissing te nemen.**

**Heeft de bevoegde overheid alsnog geen beslissing genomen, nadat een nieuwe termijn van een maand verstreken is, dan heeft de aanvrager recht op vergoeding van alle schade die hij mocht lijden ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming. "**

#### VERANTWOORDING

Een termijn van 2 maanden is niet realistisch. Wij zien niet goed in dat binnen dergelijke termijn het advies van de AROL kan gevraagd worden, een openbaar onderzoek kan georganiseerd worden, en een beslissing kan genomen worden.

#### Artikel 15bis (nieuw)

Een artikel 15bis invoegen luidend als volgt :

#### „Artikel 15bis

**§ 1. Onmiddellijk na de ontvankelijkverklaring organiseert het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente een openbaar onderzoek en wordt het aanvraagdossier gedurende dertig dagen ter inzage neergelegd in het gemeentehuis.**

**\$2. Gedurende het openbaar onderzoek wordt op de bedrijfszetel en op de plaatsen voorbehouden aan de officiële berichten een bekendmaking aangebracht waarin wordt medegedeeld :**

- het onderwerp van de aanvraag ;
- de termijn, de plaats en de uren waarin het aanvraagdossier bij de gemeentediensten kan worden geraadpleegd ;
- dat opmerkingen en bezwaren, schriftelijk of mondeling, kunnen medegedeeld worden aan de burgemeester of de door hem aangewezen ambtenaar.

**\$3. Voorwerp en plaats van het onderzoek worden in ten minste drie dagbladen, informatiebladen of tijdschriften waarvan**

*ten minste één van plaatselijk belang, aangekondigd.*

**\$4. Het College van Burgemeester en Schepenen maakt een proces-verbaal op van opening en sluiting van het openbaar onderzoek.**

**§ 5. Het College van Burgemeester en Schepenen kan het openbaar onderzoek aanvullen met alle andere informatiemiddelen die het nuttig acht.**

**§6. De Vlaamse Executieve kan bijkomende modaliteiten en voorwaarden stellen waaraan het openbaar onderzoek moet voldoen."**

#### VERANTWOORDING

Dit amendement voorziet in de minimumeisen met betrekking tot het openbaar onderzoek voor inrichtingen van tweede klasse.

Afdeling III — Bepalingen gemeenschappelijk aan de inrichtingen van eerste en tweede klasse (nieuw)

**Artikelen 16 tot 19 vormen een nieuwe „Afdeling III — Bepalingen gemeenschappelijk aan de inrichtingen van eerste en tweede klasse”.**

#### VERANTWOORDING

Deze tussentitel wordt voorzien ter bevordering van de leesbaarheid van de tekst.

#### Artikel 16

**Aan § 2 de volgende zinsnede toevoegen :**

**„tenzij het Besluit houdende aanvulling of wijziging van de indexlijst er anders over beslist.”**

#### VERANTWOORDING

De aanvulling beoogt misbruiken te voorkomen.

#### Artikel 17

**A. In § 1, tweede lid „drie” vervangen door „twee”.**

**B. § 2 schrappen.**

#### VERANTWOORDING

1. Een periode van drie jaar is te lang.
2. § 2 wordt geschrapt gelet op ons amendement bij artikel 5.

#### Artikel 18

**A. § 3 vervangen door wat volgt :**

**„§ 3. Tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning, of tussen de zesde en derde maand voor het verstrijken van de proefvergunning moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd wanneer de exploitant voornemens is de exploitatie verder te zetten na afloop van de termijn van de bestaande vergunning.**

**De exploitant die in het bezit is van een proefvergunning en tijdig een verlenging heeft aangevraagd, mag zijn bedrijfswerkzaamheden verder uitoefenen tot de overheid die de vergunning op proef heeft verleend, opnieuw uitspraak heeft gedaan ; hij**

**heeft geen nieuwe aanvraag in te dienen. Een proefvergunning kan slechts éénmaal met een termijn van maximaal twee jaar verlengd worden.**

**Indien de aanvraag tot verlenging van een lopende vergunning tijdig werd ingediend mag de inrichting verdergeëxploiteerd worden tot wanneer de vergunningverlenende overheid over de aanvraag heeft beslist. "**

B. § 4 schrappen.

#### VERANTWOORDING

1. De tekst van het amendement is duidelijker, voorziet realistischer termijnen en voorkomt aldus betwistingen.
2. Dit vloeit voort uit ons amendement bij artikel 3.

#### Artikel 19

A. Punt 1<sup>o</sup> weglaten.

B. Een tweede lid toevoegen luidend als volgt :

**„ Wanneer een inrichting, door wijziging van de indeling van de lijst, overgaat naar een hogere klasse dan moet een nieuwe vergunningsaanvraag, overeenkomstig de procedure die geldt ten aanzien van de nieuwe hogere klasse, worden ingediend. De vergunningsaanvraag moet worden ingediend binnen zes maanden na het van kracht worden van de nieuwe regeling. ”**

#### VERANTWOORDING

Dit amendement beoogt misbruiken te voorkomen.

#### Artikel 23

De tekst van dit artikel aanvullen met wat volgt :

**„§ 4. Op straffe van verval moet het beroep, bij aangetekend schrijven, ingediend worden binnen een termijn van dertig dagen na de bekendmaking van de bestreden beslissing. ”**

#### VERANTWOORDING

Dit amendement strekt ertoe de exploitant rechtszekerheid te geven.

#### Artikel 25

Dit artikel vervangen door wat volgt :

#### „A rtike125

**§ 1. Het besluit van de vergunningverlenende overheid wordt door het College van Burgemeester en Schepenen, bij wijze van uittreksel, gepubliceerd in ten minste drie dagbladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang. In die bekendmaking wordt de genomen beslissing medegedeeld en wordt de aandacht van het publiek er op gevestigd dat de volledige tekst van het besluit bij het gemeentebestuur kan worden geraadpleegd. De mededeling vermeldt de juiste plaats waar, alsmede dagen en uren waarop de beslissing kan worden geraadpleegd en een eventuele beroepsprocedure kan worden ingesteld.**

**De vergunningverlenende overheid kan in bijkomende publiciteitsmaatregelen voorzien, als zij dat aangewezen acht.**

**§2. De verleende vergunningen, alsmede het aanvraagdossier,**

*de verstrekte adviezen en de ingekomen bezwaren, zijn voor iedereen ter inzage bij de vergunningverlenende overheid, en dit zolang de vergunning geldig is.*

*De verleende vergunningen zijn bovendien, ongeacht de klasse, voor iedereen ter inzage bij het gemeentebestuur.*

*De Vlaamse Executieve bepaalt de minimumeisen inzake de uitoefening van het inzagerecht. "*

#### VERANTWOORDING

1. Artikel 25 vervalt ingevolge ons amendement op artikel 9, meer bepaald de voorgestelde § 4 en door ons amendement op artikel 15.

2. Het thans voorgestelde amendement beoogt in een meer aan de tijd aangepaste publiciteit te voorzien met betrekking tot de getroffen beslissing. Ook in andere wetgevingen worden publiciteitsmaatregelen voorgeschreven. Daarom zijn wij voorstander van een verplichting voor de gemeenten om te voorzien in een vaste mededelingen-rubriek in de lokale of regionale pers. Daardoor worden kosten gespaard en wordt een positief automatisme ingevoerd. Het is van essentieel belang dat deze mededelingen in verstaanbare taal worden gesteld. De vergunning zelf moet voor iedereen, zonder onderscheid! raadpleegbaar zijn bij het lokale bestuur. Dit artikel bevat alleen minimumvereisten ; de gemeenten kunnen verder gaan in het kader van het door hen gewenste voorlichtingsbeleid.

Teneinde de bevolking de mogelijkheid te verschaffen om het overheidsbeleid ter zake kritisch te volgen dienen alle bij de besluitvorming van belang zijnde documenten raadpleegbaar te zijn bij het bestuur dat de beslissing neemt. Het spreekt vanzelf dat in deze mogelijkheid niet voorzien wordt voor documenten die vallen onder de geheimhoudingsregel (artikel 28). De Vlaamse Executieve stelt andere regels ter zake (onder andere minimum uren per week en andere).

#### Artikel 27

**A. In § 1 de woorden „de inrichting van de tweede of derde klasse naar de eerste klasse overgaat” vervangen door de woorden „de inrichting overgaat van tweede naar eerste klasse”.**

**B. § 2 vervangen door wat volgt :**

*„§ 2. Bij wijziging of uitbreiding van een vergunde inrichting en voor zover dit geen wijziging van klasse tot gevolg heeft, zendt de exploitant een lijst met de geplande veranderingen en de bijhorende plannen aan de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.*

*Binnen dertig dagen deelt de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu aan de exploitant mee of voor de wijziging of uitbreiding een vergunningsaanvraag bij de bevoegde overheid dient ingediend te worden.*

*Indien een vergunning nodig wordt geacht, dient de exploitant een vergunningsaanvraag in bij de bevoegde overheid overeenkomstig de procedure voorzien voor de klasse waartoe de wijziging of uitbreiding behoort. "*

#### VERANTWOORDING

1. Dit volgt uit het door ons voorgestelde artikel 3.
2. Deze tekst schept meer duidelijkheid.

#### Artikel 29

**A. In § 1 tussen de woorden „de burgemeester” en de woorden „en de ambtenaren” de woorden „of zijn gemachtigde” invoegen.**

**B. In § 2, eerste lid na de woorden „De burgemeester” de woorden „of zijn gemachtigde” invoegen.**



**C. In § 2, eerste lid de woorden „voor de inrichtingen van tweede, derde en vierde klasse” weglaten.**

**D. Het tweede lid van § 2 weglaten.**

**E. In § 3 de laatste zin weglaten.**

#### VERANTWOORDING

A en B beogen alle misverstanden met betrekking tot de eventuele bevoegdheid van de gemeentelijke milieudiensten uit de weg te ruimen.

C. De Burgemeester of de gemachtigde van de gemeentelijke milieudiensten moet toezicht kunnen houden op alle hinderlijke bedrijven.

E. De laatste zin wordt geschrapt in het licht van ons amendement bij artikel 2.

#### Artikel 31

**A. In 0 2 de woorden „van de tweede of de derde klasse” weglaten.**

**B. De laatste zin van § 2 weglaten.**

#### VERANTWOORDING

1 en 2 worden gemotiveerd in het licht van ons amendement op artikel 29.

#### Hoofdstuk IXbis — Milieuheffingen (nieuw)

**Een nieuw hoofdstuk IXbis met een nieuw artikel 40bis invoegen luidend als volgt :**

#### **„Hoofdstuk IXbis**

#### **Milieuheffingen**

#### **Artikel 40bis**

**§ 1. Degemeenten kunnen buiten de opcentiemen op de onroerende voorheffing, belastingen op drijfkraft en personeel, een belasting heffen op de inrichtingen van klasse 1, 2 en 3.**

**§2. De provincies kunnen, buiten de opcentiemen op de onroerende voorheffing, een belasting heffen op de klasse 1-inrichtingen.**

**Het bedrag van de milieuheffing wordt bepaald op grond van de mate waarin de exploitatie hinderlijk en schadelijk is voor de gezondheid van de mens en het leefmilieu.**

**De Vlaamse Executieve stelt algemene richtlijnen op betreffende de vaststelling van de heffingen en de wijze waarop deze kunnen worden geïnd. ”**

#### VERANTWOORDING

Het is nodig in dit decreet in milieuheffingen te voorzien, omdat :

1<sup>o</sup> een besluit van de Executieve niet toelaat fiscale bepalingen in te voeren ;

2<sup>o</sup> milieuheffingen in relatie met het reglement voor de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen, een logisch parallelisme vertonen ten aanzien van het afvalstoffendecreet en de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren : „de vervuiler moet betalen”.

Het principe „de vervuiler moet betalen” moet absoluut ingeschreven worden in de tekst van het decreet dat de als hinderlijk ingedeelde

inrichtingen reglementeert. Een koppeling achteraf, met een apart decreet bijvoorbeeld, zal niet kunnen bekomen dat het principe van de milieuheffing in het reglement zelf zit.

#### Artikel 41

**Dit artikel weglaten.**

#### VERANTWOORDING

Artikel 41 wordt geschrapt in het licht van ons amendement bij artikel 2, bovendien wordt er geen rekening gehouden met de fundamentele bezwaren van de Raad van State tegen de opheffing van bepaalde artikelen van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren.

De artikelen 39, 40 en 41, § 1, 2<sup>o</sup> en § 2 hebben een ruimer toepassingsgebied. Zoals het voorgestelde artikel thans luidt zal straks het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering verboden en strafbaar zijn.

#### Artikel 42bis (nieuw)

**Een artikel 42bis invoegen luidend als volgt :**

##### **„Artikel 42bis**

**Artikel 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval wordt, wat het Vlaams Gewest betreft, opgeheven en vervangen als volgt :**

**„De Bestendige Deputatie van de plaats waar deze inrichting gelegen is, is bevoegd. De procedure is deze voorzien voor inrichtingen van klasse 1 als bedoeld in het decreet op de milieuvergunning, behoudens wat hierna wordt bepaald ten aanzien van de inhoud van de vergunningsaanvraag en de tussenkomst van de Erkenningscommissie. ”**

#### VERANTWOORDING

Dit amendement wordt voorzien om alle onduidelijkheden ten aanzien van de voor opslagplaatsen en installaties voor de vernietiging of wegwerking van giftige afval te volgen procedure te vermijden.

#### Artikel 45

**Dit artikel vervangen door wat volgt :**

##### **„Artikel 45**

**Titel I van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, wordt opgeheven in het Vlaams Gewest in de mate dat deze titel niet strekt tot bescherming van het personeel van de inrichtingen. ”**

#### VERANTWOORDING

Een stilzwijgende opheffing volstaat niet.

#### Artikel 45bis (nieuw)

**Een artikel 45bis invoegen luidend als volgt :**

##### **„Artikel 45bis**

**De bouwvergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en**

***van de stedenbouw voor een inrichting waarvoor krachtens dit decreet een vergunning nodig is, wordt geschorst zolang de vergunning krachtens dit decreet niet is verleend.”***

#### VERANTWOORDING

Dit nieuwe artikel beoogt een coördinatie tot stand te brengen tussen de exploitatie- en bouwvergunning en is geïnspireerd op artikel 50 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

L. VANVELTHOVEN

O. LEFEBER

P. MATTHYS

---